

[Arnth Jensen.]

store Del af Befolkningen ogsaa anerkender hele den Fagrække, som er stillet op i deres Forslag. Men hvis man er sikker paa det, kan man dristigt og roligt tage Venstres Forslag, for det, der vil ske efter det, er kun, at man foruden at beholde alle de andre Fag vil faa Sikkerhed for, at Erhvervenes Krav om større Fordybelse i de fundamentale Fag virkelig imødekommes. Vi slaar jo ikke Bom for alle disse Fag. Hvis Folk ønsker de Fag ind i Børneskolen, kan de faa det, og jeg tillod mig i Gaar at sige — det er det, der har irriteret den højtærede Minister —, at jeg skulde mene, at der efter vort Forslag næsten var større Mulighed — fordi vi har underbygget det økonomisk, saa Forbedringerne ikke hemmer Kommunerne — for, at Kommunerne virkelig gennemfører disse Forbedringer, end der er efter det foreliggende Forslag.

Maa jeg have Lov til at spørge den ærede Ordfører Hr. Hauberg, som nu til Slut i Diskussionen skulde til at mane alle Venstres onde Gerninger frem og Venstres Holden paa Pengepungen o. s. v., ja, endogsaa vilde til at gaa tilbage til Nedsæringspolitikken i 1927: Paa hvilket Tidspunkt har vi sat os imod de Udgifter, der vil flyde af disse Forslag? Har den ærede Ordfører virkelig endnu ikke forstaaet, hvad der er imellem? Har den ærede Ordfører endnu ikke begrebet efter hele det Utal af Møder, at det slet ikke er Summen, vi har sat ind imod, men at vi har sat ind imod Fordelingen af Byrderne? Vi har hævdet, at naar disse Udgifter skal til, maa de lægges paa de Skuldre, hvor Bæreevnen er, og man maa ikke prøve paa gennem en efter vor Mening uretfærdig Skatteordning at lægge dem paa de svage Skuldre.

Jeg tror derefter, at det ærede Medlem Hr. Hauberg kan spare sig alle de Bravader om, at det kun var Pengepungen, Venstre tog Hensyn til. Jeg vil sige baade til det ærede Medlem og til den højtærede Minister, at det Ansvar, som de begge har staaet og talt om nu skulde hvile saa tungt paa Oppositionens Skuldre, har vi taget med fuldt Overlæg. Jeg vil gerne spørge de to Regeringspartier: Var der ogsaa fuldt Overlæg med i Spillet og tænkte de paa Ansvaret, dengang det var andre, der sad paa Ministerbænkene? Dengang havde jeg i alt Fald Indtryk af, at de ikke tog det saa nøje med Ansvaret; det at stille Kravene var dengang nok.

Jeg er blevet spurgt, paa hvilke Punkter Venstre virkelig har vist Forhandlingsvilje. Baade Ministeren og de ærede Medlemmer,

der har været med i Udvalget, kender jo de foreløbige Ændringsforslag, der er stillet fra vor Side. Naar det er blevet kritiseret — jeg ved ikke, om det var af det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen eller det var af den højtærede Minister —, at vi til sidst havde stillet et fuldt udarbejdet selvstændigt Forslag, og naar det er blevet sagt: Der kan man se, naar hvert enkelt Parti kommer med sit selvstændige Forslag, kan der ingen Forhandling blive; saa ved de Herrer godt, at det er urigtig Tale. De ved, at vi havde stillet foreløbige Ændringsforslag til Ministerens Forslag, og de ved ogsaa, at hvis man over for et Par enkelte Hovedpunkter vilde have imødekommet Oppositionen, saa havde der været Mulighed for Forlig. Derfor skal de Herrer ikke staa op her og beklage sig dybt over, at det ikke lykkedes at naa til Enighed, for de ved, at hvis de vilde have nærmet sig de Linier, som vi havde udstukket ved første Behandling og opretholdt under alle Udvalgmøderne, saa kunde der have været Tale om Forstaaelse. Men den Dag, det gjaldt den sidste Afgørelse, mødte vi en fuldstændig Afvisning.

Den højtærede Minister mindes stadig, at jeg forud for Landstingsvalgkampagnen havde spurgt ham, om han fastholdt sine Ændringsforslag fra Foraaret. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at det har vist sig at være et betimeligt Spørgsmaal. Det er tidligere nævnt af det ærede Medlem Hr. Gregersen, at Ministerens Forslag dengang indeholdt andre Bestemmelser, end det gør i Dag. Om det skyldes den Aarsag, som det ærede Medlem Hr. Gregersen nævnte, ved jeg ikke, men i alt Fald har der været Punkter, hvor Ministeren overhovedet ikke har været til at rokke. Det Timetal, som der fra Ministerens Side var Tale om i Foraaret, er ikke det Tal, som Ministeren, selv efter at have strøget Bestemmelsen om obligatorisk kvindeligt Husgerning, er kommet ned paa.

Den højtærede Minister ved ogsaa, at der var et andet Spørgsmaal, som vi gennem Samtale mente der var Mulighed for at faa løst, nemlig Spørgsmaalet om et vist Indseende med Kristendomsundervisningen i København. I sit Forslag her er den højtærede Minister fuldstændig gaaet væk herfra. Baade Ministeren og det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen argumenterer med, at en Ændring paa dette Punkt hører hjemme i Tilsynsloven, men det er ikke rigtigt. Vort Ændringsforslag gaar ud paa at indsætte en Bestemmelse om, at der med Hensyn til Kristendomsundervisnin-